

— концентрація зусиль органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, громадськості та науковців для забезпечення дорожнього руху [3].

Висновки. Державна політика щодо протидії проступкам у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху має розвиватися в контексті вироблених міжнародних стандартів та вітчизняного досвіду. Головна мета її при цьому має полягати у зниженні рівня смертності внаслідок дорожньо-транспортних пригод, а також у вихованні громадян у дусі дотримання правил дорожнього руху незважаючи на підвищення рівня інтенсивності дорожнього руху.

Список бібліографічних посилань

1. Совершенствование законодательства в области безопасного дорожного движения. Резюме для лиц, принимающих решения // Партнерство ООН по дорожной безопасности : сайт. URL: <https://www.who.int/roadsafety/publications/legislation/ru/> (дата звернення: 15.04.2019).

2. Про затвердження Державної програми підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2020 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 25.04.2018 № 435 // Урядовий портал. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-zatverdzhennya-derzhavnoyi-programi-pidvishennya-rivnya-bezpeki-dorozhnogo-ruhu-v-ukrayini-na-period-do-2020-roku> (дата звернення: 15.04.2019).

3. Про схвалення Стратегії підвищення рівня безпеки дорожнього руху в Україні на період до 2020 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 14.06.2017 № 481-р // Урядовий портал. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/250145241> (дата звернення: 15.04.2019).

Одержано 19.04.2019

★

УДК 343.61

Дмитро Анатолійович Сорочан,

ад'юнкта Харківського національного університету внутрішніх справ

КІБЕРБУЛІНГ ЯК ЗАГРОЗА БЕЗПЕЦІ НЕПОВНОЛІТНІХ

Сучасний світ характеризується швидкими темпами розвитку комп'ютерних технологій, інформаційних і комунікаційних систем, що зумовлює появу нових загроз, що чекають на дітей в мережі Інтернет. Тобто проблема полягає у тому, що діти кожного дня стають потенційними жертвами кібербулінгу у віртуальному просторі. Адже, як слушно зазначає І. Лубенець, засоби комуні-

кації та Інтернет для них є частиною життя, а віртуальний світ – засобом соціалізації [1, с. 169].

Аналізуючи статистичні дані, що надає Інтернет Асоціація України, ми можемо дійти до висновків, що в Україні користуються інтернет-мережею 21,6 млн користувачів. Проникнення Інтернету складає 64,8 % [2]. Дані показники засвідчують, що підлітки є активними користувачами інтернет-мережі. У ході дослідження нами було виявлено, що 50 % опитаних підлітків проводять у мережі Інтернет від двох до п'яти годин на день, а 25 % – більше, ніж 5 годин на день.

Явище кібербулінгу сьогодні для світу є досить новим та впливає з явища булінгу. Проблема булінгу вперше було висвітлено на міжнародному рівні у 2015 році з початком досліджень у сфері освіти у школах Міжнародною програмою оцінювання освітніх досягнень учнів (далі – PISA). Результати дослідження, що проводилися PISA у 2015 році, показали, що в багатьох країнах одними з найпоширеніших форм булінгу є вербальний та фізичний. У середньому в країнах Організації Економічного Співробітництва та Розвитку, яка проводить тестування PISA (далі – OECD), близько 11 % учнів відповіли, що постійно (бодай кілька разів на місяць) піддаються насміханням, 8 % – стають об'єктами неприємних чуток у школі, 7 % – часто залишаються «не в темі». У середньому в країнах OECD близько 4 % учнів звітували, що їх б'ють або штовхають мінімум кілька разів на місяць, хоча залежно від країни цей показник варіюється у межах від 1 до 9,5 %. 7,7 % учнів звітували, що їх б'ють кілька разів на рік. Така ж частка учнів відповіла, що інші учні їм погрожують, та 11 % – що їхні особисті речі ламають або забирають кілька разів на рік. Ризик піддатися булінгу зростає для дітей-емігрантів, які приїхали в іншу країну у віці 13–16 років [3].

Виникненню такого явища, як кібербулінг передувало інше явище – булінг, яке з часом трансформувалось в кібербулінг, що почали використовувати з метою уникання відповідальності. Після того як у світі пішли резонансні події булінгу, та підлітки почали нести відповідальність за свої вчинки, вони почали використовувати кібербулінг. Кібербулінг з розвитком інформаційних технологій виник як новий вид агресії латентного характеру в мережі Інтернет. Випадки кібербулінгу почали проявлятися у

2015–2016 роках. Саме в цей період розпочинається нова хвиля розвитку комп'ютерних, інформаційних технологій, а також з'являються перші атаки так званих «хакерів», з'являються нові форми небезпек, такі як смертельні ігри, що в подальшому спричинило появу такого соціального явища у віртуальному просторі як кібербулінг або кібермоббінг.

Кібербулінг або кібермоббінг – це новітня форма агресії, що полягає у цькуванні дітей одним одним, а також жорстокі дії з боку дорослих, що відбуваються в мережі Інтернет за допомогою мобільних телефонів, комп'ютерної техніки, електронної пошти, соціальних мереж тощо.

За даними американської компанії Harris Interactive, 43 % американських підлітків у віці 13–17 років постійно стикаються з феноменом кібербулінгу, який відбувається в Інтернеті або з використанням інших електронних пристроїв. На жаль, в Україні подібна статистика не ведеться, але про поширеність таких випадків можна судити за результатами окремих досліджень і з повідомлень засобів масової інформації [1, с. 170–171].

Перші прояви кібербулінгу беруть свій початок у Сполучених Штатах Америки (далі – США), коли однокласники 15-річної Джуді Румб записали відео з коментарями про її надмірну вагу, відверті знущання в її бік та дату її майбутньої смерті та в подальшому опублікували це відео на одному із сайтів. Ще одним прикладом кібербулінгу є подія, що сталася із Кайлі Кенні. Через спеціально створений сайт, що мав назву «Корпорація «Вбий Кайлі», дівчина отримувала постійні листи з повідомленням про те, що лесбійка. Через це дівчина декілька разів повинна була змінювати школу та щоразу виправдовувати себе, але зрештою дівчина перейшла на домашню форму навчання. В одній із країн Європи молодий хлопець, який образився на дівчину, яка його покинула, змонтував відео порнографічного змісту із своєю колишньою дівчиною та розіслав друзям та одноліткам електронною поштою. В подальшому це відео із зображенням дівчини розмістили на сайті сексуальних послуг.

Сучасні американські вчені виділяють 8 різних типів кібербулінгу. Тип 1: Перепалки, або флеймінг – обмін короткими гнівними та запальними репліками між учасниками з використанням комунікаційних технологій. Часто зустрічається на форумах або

чатах. Це улюблений метод «тролів» (провокаторів). Тип 2: Нападки – регулярні висловлювання образливого характеру на адресу жертви (багато СМС повідомлень, постійні дзвінки) аж до перевантаження приватних каналів. Часто використовуються в онлайн іграх. Тип 3: Наклеп або обмовлення. Передбачає поширення неправдивої, принизливої інформації. Може бути у формі текстового повідомлення, а також фото. Тип 4: Самозванство. Особа використовує особисті дані жертви (логіни, паролі до акаунтів в мережах, блогах) з метою здійснення від її імені негативної комунікації. Тип 5: Ошуканство. Виманювання конфіденційної особистої інформації для власних цілей або передачі іншим особам. Тип 6: Відчуження. Он-лайн відчуження в будь-яких типах середовищ, де використовується захист паролями, формується список небажаної пошти або список друзів. Тип 7: Кіберпереслідування. Один з найнебезпечніших видів. Жертву приховано вистежують для скоєння нападу, побиття, зґвалтування. Тип 8: Хепіслепінг – відносно новий вид кібербулінгу, який передбачає реальні напади, які знімаються на відео для розміщення в інтернеті, може закінчитись летально. У зв'язку з цим з'явилося поняття буліцид – загибель жертви внаслідок булінгу [1, с. 179–180].

В Україні прояви кібербулінгу порівняно із країнами Європейського Союзу (далі – ЄС) ще не призвели до найтяжчих наслідків цього явища.

Слід зазначити, що розвиток інформаційно-комунікаційних систем не є позитивним та має здебільшого своє пагубне використання та поширення. Сьогодні у зв'язку з поширенням фактів кібербулінгу варто докласти максимум зусиль задля ефективної протидії вищевказаному соціальному явищу. В країнах ЄС тільки розпочинаються ґрунтовні вивчення та дослідження такого явища, як кібермоббінг, а також розробляються на цій основі форми протидії вищезазначеному явищу.

Список бібліографічних посилань

1. Лубенець І. Кібернасильство (кібербулінг) серед учнів загальноосвітніх навчальних закладів. *Национальный юридический журнал: теория и практика*. 2016. Іюнь. URL: <http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2016/3/38.pdf> (дата звернення: 22.04.2019).
2. Semantrum: медіа-аналіз TV, радіо, друкованих видань, Інтернет ЗМІ, соціальних мереж // Semantrum : сайт. URL:

<https://promo.semantrum.net/uk/2017/04/21/v-ukrayini-na-pochatok-2017-roku-narahovano-21-6-mlnkoristuvachiv-internetu/> (дата звернення: 22.04.2019).

3. PISA 2015 Results (Volume III): Students' Well-Being. URL: https://read.oecd-ilibrary.org/education/pisa-2015-results-volume-iii/bullying_9789264273856-12-en#page17 (дата звернення: 22.04.2019).

Одержано 25.04.2019

★

УДК 349.22

Наталія Вікторівна Сорочан,

ад'юнкт Харківського національного університету внутрішніх справ

ЗАСОБИ ЗАОХОЧЕНЬ У ТРУДОВОМУ ПРАВІ, ЇХНЯ ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Перш за все, окреслимо засоби заохочення, які можуть застосовуватися до працівників. Отже, в залежності від суб'єктного складу, відносно якого використовуються засоби заохочення, останні можна поділити на загальні (які поширюються на невідзначене коло суб'єктів) і спеціальні засоби заохочення (якими охоплюється порівняно вузьке коло працівників, що визначається специфікою праці).

В залежності від суб'єкта, яким заохочуються працівники, розрізняються види заохочень, якими відображається значимість трудового внеску для організації, галузі або держави.

Згідно форми волевиявлення особи, якою здійснюється заохочення, останнє може бути породженням індивідуальної волі роботодавця чи результатом рішення, що було виробленим спільно із представниками працівників.

За характером чи ступенем впливу матеріальних та моральних стимулів виділяють, відповідно, нематеріальне і матеріальне заохочення.

Слід наголосити, що сутність власне засобів заохочення можна розкрити, лише дослідивши окремі форми заохочення. До останніх належать, зокрема, нагородження цінним подарунком, надання матеріальних благ тощо [8, с. 295–297].

На думку Т. Колеснік, до якої ми приєднуємося, матеріальні та моральні заохочувальні заходи співвідносяться у нерозривній єдності. Будь-яке заохочення має бути обґрунтованим, тому і